

Klassiska noveller Nr 37

Sam Sellén:

Hennes dröm

Klassiska noveller 37.
Sam Sellén – Hennes dröm.
Återutgivning av text från 1907

av Sam Sellén

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-542-9

Copyright © 2019 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Efter flera års lyckligt äktenskap insjunkar Marie-Anne i dödlig tuberkulos.

Hennes make satsar hela sin förmögenhet på att hitta en bok men misslyckas.

Han försöker då att göra hennes sista tid i livet så lycklig som möjligt men hur han än försöker så inser han att det är något som inte stämmer.

I början av 1900-talet var noveller och följetonger en viktig del av innehållet i svenska dagstidningar.

En av de flitigaste svenska författarna under 1910- och 1920-talen var yrkesmilitären Samuel August Duse (1873–1933).

Han skrev 100-tals tidningstexter om bland annat krig, nyhetshändelser och romantik. Den här texten skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

Den här texten publicerades ursprungligen i december år 1907 i tidningen "Östersunds-Posten" med titeln "Hennes dröm. Öfversättning".

I den här e-boken publicerar vi originalets text ordagrant och helt utan ändringar; alla namn, uttryck och till och med felstavningar

Sam Sellén: Hennes dröm

Den här texten publicerades ursprungligen i december år 1907 i tidningen "Östersunds-Posten" med titeln "Hennes dröm. Öfversättning". Texten publicerades under signaturen Sam Sellén, som användes av S. A. Duse (1873–1933).

De tre första åren af deras äktenskap, voro mycket lyckliga. Till en början lefde de uteslutande för hvarandra helt och hållet afskiljda från storstadslifvet och dess nöjen, men under de båda senare åren började de så småningom deltaga däri. De älskade hvarandra dock alltjämt lika innerligt, och nöjena tilltalade dem endast därför att de kunde njuta dem tillsammans.

Plötsligt sjuknade Marie-Anne. Hennes mor hade för många år sedan dött i lungsot, och det var symtom till denna fruktansvärda sjukdom, som nu begynte visa sig hos dottern.

Förtviflad sökte Gerard vidtaga alla försiktighetsmått och förde skyndsamt sin hustru till Rivieran. Men alla hans bemödanden voro fruktlösa. Då vintern nått sitt slut, hade det onda så förvärrats, att de måste återvända till Paris för att ånyo söka specialister.

I Marie-Annes närvaro gäfvo läkarna endast undvikande svar, men Gerard förde dem till ett angränsande rum, där han besvor dem

att icke dölja något. De sa då: »Det finns föga hopp — — — Försök att resa och förströ henne. Motsäg henne i intet, utan underkasta er alla hennes nycker, så långt er ekonomi tillåter det. — — Hvem vet hvad som kan hända. I hvarje fall gör ni på detta sätt hennes sista tid så lycklig som möjligt.»

Gerard återvände till sin hustru mer förtviflad än någonsin. Hon grät som ville hennes hjärta brista, och då han sökte trösta henne, svarade hon snyftande: »O, min älskling, jag vet, att jag inte har många år kvar, kanske inte ens många månader. Det förstod jag allt för väl af deras tveksamma sätt».

Han bedyrade motsatsen, men med en frånvarande, drömmande röst afbröt hon honom;

»Det gör mig ingenting att dö. Åh, nej, jag är inte rädd. Men att behöfva skiljas härifrån nu, så snart — Jag skulle så gärna velat — — å, så innerligt gärna —»

Han såg på henne, ifrig att få veta hennes yttersta önskan.

»Hvad är det du skulle vilja?» frågade han. »Jag skall göra allt, som står i min makt för dig, min älskling.»

Hon mumlade:

»Jag kan inte säga dig det — — Nej, sannerligen jag kan inte — det är omöjligt!»

De slogo sig ned i Nizza. Han vårdade henne utan att unna sig själf den ringaste hvila. Han ansträngde sig för att dölja sin förtviflan och visade i stället en affekterad glädje. Han talade om stolta planer för framtiden — deras stackars framtid så dystert, så kort — — Något, som också ständigt bedröfvade och oroade honom, var denna mystiska önskan, som Marie-Anne endast låtit honom ana.

Om hon åtminstone kunde få alla sina önskningar uppfyllda ända

in i det sista! Men hvad längtade hon väl egentligen efter? Utan tvifvel något oupphinneligt, då hon inte en gång ville säga hvad det var.

Önskade hon sig kanske ännu större lyx? Han var icke öfverdrifvet rik, och dock hade han offrat allt; han hade gifvit henne hästar och ekipage, briljanter och dyrbara toaletter, och på spelbanken i Monte Carlo hade han offrat många guldstycken och många stora sedlar för hennes skull. Men intet af allt detta tillfredsställde henne, det såg han tydligt. I den sjukas drömmar, i dessa hopplöst sorgsna drömmar, som de af döden utpekade hänge sig åt, visste han, att denna otillfredsställda önskan ännu härskade. Tanken härpå pinade alltjämt hennes fantasirika hjärna, och inför hennes ögon återkom obevekligt samma vision, samma dröm — han visste — men hvilken, hvilken?

Gerard gjorde upp planen till en ny resa. Kanske längtade hon att få se nya länder, innan hennes ögon för alltid slötos. De reste till Italien ända ned till Sicilien. — — Men intet roade Marie-Anne. Denna resa hade lika litet som något annat förmått rycka upp henne ur hennes dystra vemod, och ständigt såg han hennes ögon fördunklas af drömmen om denna ouppfyllda önskan. Han kunde icke undgå att märka det, och hvarje stund grubblade han öfver, hvori denna längtan kunde bestå, som så helt tycktes behärska henne. Och dock hade hon sagt, att hon var nöjd att få dö. Hon begrät ej allt det sköna, som lifvet ännu skulle kunnat skänka henne, hon sörjde ej heller öfver att lämna det medan hon ännu stod i sitt lifs unga vår.

Det var endast denna ouppfyllda önskan, som var hennes lifs stora sorg. — Hade blott den gått i uppfyllelse, skulle han lycklig funnit sig i allt.

Gerard bad henne innerligt:

»Säg då åtminstone ett enda litet ord, som kan vägleda mig i mina försök att tillfredsställa dig och göra dig så lycklig, som du förtjänar!«

»Nej«, förklarade hon, »det är omöjligt! Och dock kan jag icke neka till, att jag trots allt känner en brinnande längtan efter något, som aldrig skall förunnas mig — något som länge, länge utgjort min stora dröm. Men jag säger det ej: det lönar sig icke, att du försöker.«

Denna hemlighet blef så småningom till en klyfta, som alltmer skiljde dem åt. Deras själar kunde icke längre känna den samhörighet som förr, då nu en af dem försökte dölja en del af sitt innersta. Gerard led oerhördt af detta i sin sårade kärlek, i känslan af sin vanmakt. —

Marie-Anne tynade med hvarje dag allt mer bort. En hektisk rodnad färgade hennes kinder, och de mörka skuggorna under ögonen tilltogo.

De återvände till Paris.

Efter en ny konsultation med läkarne yrkade Marie-Anne än en gång på att få veta sanningen.

»Huru många dagar? En månad, en vecka? Svara mig!«

Han svarade ej. Han såg ej ens ut, som om han hade hört henne — men efter en lång tystnad suckade han tungt:

»Om blott din önskan blifvit uppfylld — —«

»Jag har fått allt, som du kunnat skänka mig, min vän, men denna min dröm kan icke du göra till verklighet.«

»Men hvad är det då, hvad är det du längtar efter? Jag ber dig på mina knän att tala om det för mig! Jag får eljest samvetskval en gång.«

Hon var mycket svag. Hans outtröttliga ihärdighet bevekta henne, och hon började sin bikt, stötvis och osammanhängande.

»Du vet, att jag älskar dig, Gerard, att jag älskar dig gränslöst. Men du förstår — när jag gifte mig med dig var jag endast 22 år — jag

kände rätt bra till kvinnorna — mina väninnor hade anförtrott sig åt mig — jag tänkte och funderade mycket öfver allt jag hörde, och jag önskade, att mitt lif skulle bli så innehållsrikt och fullt, att där icke skulle felas något. — Jag såg mitt lif framför mig i en dröm. — Först du, vi båda — vår kärlek, och sedan vi två omgifna af andra — och vi älskade hvarandra alltjämt.

Allt detta har gått i uppfyllelse — men det är fortsättningen — och fortsättningen skall aldrig komma —

Du förstår — jag drömde, att det skulle komma en dag, då vi inte längre älskade hvarandra — åtminstone skulle icke jag älska dig lika varmt. — Jag skulle då i tysthet gjort mig lös från dig, och helt säkert skulle jag ha älskat en annan, eller hur?»

Han gjorde en häftig rörelse.

»Nå, bli då inte ond, min vän, eftersom allt detta icke händt — och säkert aldrig kommer att hända — Men det var min stora dröm. — Det måste vara något underbart härligt i en hemlig, förbjuden kärlek — att känna en annans kyssar. — Många kvinnor handla så — de ha berättat det — och tanken därpå har förtrollat mig. — Äfven jag skulle ha kunnat, om jag velat, många gånger har jag haft tillfälle därtill. — Men jag har ju ständigt älskat dig! Två eller tre år till, och jag hade kanske kunnat förverkliga min dröm som ung flicka, min dröm som kvinna. —

Nu är allt förbi. — Jag kommer snart att dö — och jag har ju icke kunnat bedraga dig!»

Hon snyftade högt, med ansiktet doldt i händerna. Han hade lutat sig öfver henne, och han såg på henne med en kall blick. Den analkande döden bevekta honom icke. Glömd var hans stora, varma kärlek —

Endast hans manliga stolthet fans kvar, denna stolthet, som blifvit så grymt kränkt. Han kände intet af den heliga smärta, som kommer öfver en, då man ser en människosjäl nära att flykta från jorden. — Han tänkte endast på den förrädiska handling, till, hvilken hon länge haft en väl anlagd plan.

Deras ögon möttes. Hans voro fulla af hat, då de blickade in i hennes — och han var rädd, fruktansvärdt rädd, att hon icke skulle dö.

Fakta: Författaren S. A. Duse

Namn: Samuel August Duse.

Född: 2 augusti 1873, Stockholm.

Död: 9 februari 1933, Stockholm.

Föräldrar: kammarjunkare Carl Patrik Teodard Duse och Anna Matilda Forssberg.

Engelskspråkiga deckare är fyllda av just... privatdeckare, medan svenska nästan bara har poliser i huvudrollerna.

Men när den första svenska deckarvågen började år 1913 så var det en privatdetektiv i huvudrollen: Leo Carrington. Denne driver en kombinerad advokat- och detektivbyrå, är en mästare i förklädnad, ekonomiskt oberoende och är så bra på att lösa brott att polisen ofta låter honom ta hand om svårlösta brottsutredningar.

Detektiven Carrington skapades av en av svensk kulturs mest spännande personligheter, Samuel August Duse.

Han började sin karriär inom militären och var yrkesofficer inom Svea artilleriregemente.

Men det var som äventyrare han första gången skapade rubriker. Han deltog i den svenska Antarktisexpeditionen 1901-1904 som me-

teorolog och kartograf. Han tillbringade en mycket tuff vinter i Hop-pets vik i Sydpolshavet, en av de svåraste som några forskare upplevt. Han skrev ner sina upplevelser i boken "Bland pingviner och sälar" vilket gjorde honom berömd i hela landet.

Under de följande åren skrev han flera pjäser men gled sakta men säkert över till berättelser om äventyr och brott. Ofta skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

År 1913 publicerades hans första Leo Carrington-deckare, "Stilett-käppen", som blev en stor succé. Inspirationen till Leo Carrington är hämtad från Sherlock Holmes, något som inte minst märks i slutet av böckerna då deckaren presenterar alla ledtrådar och pekar ut en mördare.

Framgången gjorde att "S. A. Duse" på egen hand skapade den första svenska deckarvågen. I snabb följd kom böckerna "Det nattliga äventyret" (1914), "Spader kung" (1915), "Doktor Smirnos dagbok" (1917), "De fyra klöveressen" (1918), "Cobra-mysteriet" (1919), "Antisemiten" (1921), "Nattens gåta" (1922), "Leo Carringtons dubbelgångare" (1923), "Hemligheten" (1924), "Fallet Dagmar" (1925), "Skuggan" (1926), "Pistolskottet" (1928) och "Zuleikas hämnd" (1929).

Böckerna gavs ut i upplaga efter upplaga och spreds över hela världen med översättningar till ett dussintal språk.

Trots att han led av svåra smärtor efter skador under vintern vid Sydpolen var Duse flitig skribent, föreläsare och aktiv i olika sällskap. Han var också en uppmärksammad målare och skulptör.

Den svenske deckarförfattaren avled i februari 1933 och ligger begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

Samuel August Duse.

Viktiga ord och personer

Lungsot.

Äldre namn på den allvarliga sjukdomen tuberkulos.

Nizza.

Äldre svensk stavning för franska staden Nice.

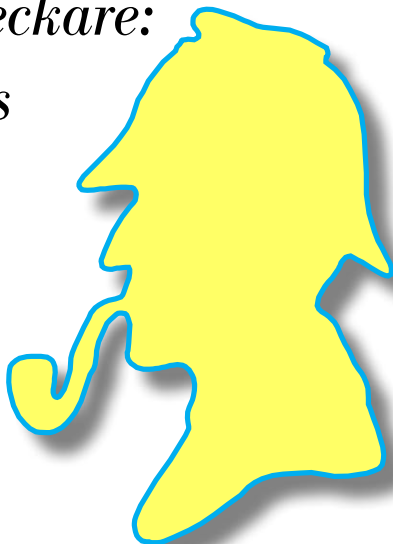
Toalett.

Ordet används här i sin ursprungliga betydelse, elegant klädsel.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carrington*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se